

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΧΑΡΙΣΗ

Η ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΑ

Το δράμα μιας σύγχρονης νοικοκυράς

Εκδόσεις: Apopseis

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου από όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνού της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣΗ

Η ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΤΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΑ

Το δράμα μιας σύγχρονης νοικοκυράς

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Πόσο εύκολο και πόσο δύσκολο είναι ταυτόχρονα να γράψεις για τη καθημερινότητα μιας γυναίκας/επαγγελματία/εργάτη/συζύγου/μάννας/νοικοκυράς σε αυτή τη κοινωνία και με χιούμορ; Όταν μάλιστα αυτή είναι η Καλλιόπη του περίφημου Παναγιωταρά;

Εγώ δεν ξέρω. Είμαι απλά άντρας/επαγγελματίας άντε και πατέρας. Η Κατερίνα μάλλον ξέρει όλους τους ρόλους και έχει και το χιούμορ να τους αποδώσει.

Αυτό που μένει τώρα είναι ...εσείς να το διαβάσετε!

Καλή ανάγνωση

Θάνος Καλαμίδας

Αρχισυντάκτης Oni magazine

Μέρος 1ο

Η Καλλιόπη στη δουλειά

«**Ό**ταν ο Λουκιανός έγραφε το τραγούδι της Μαίρης, εμένα σκεφτόταν. Δε με λένε Μαίρη, αλλά δεν έχει σημασία. Ούτε υπήρχα όταν το έγραψε. Ούτε αυτό έχει σημασία. Υπήρχε η μάνα μου, υπήρχε η θειά μου, υπήρχε η γιαγιά μου, υπήρχαν όλες οι άλλες Μαιρούλες του Παναγιωταρά. Και είναι «του Παναγιωταρά», όχι «του Παναγιωταρέικου».

«Δεν είναι σόι το Παναγιωταρέικο, όχι στο δικό μου κόσμο. Στο δικό μου κόσμο, υπάρχει ο Παναγιωταράς. Πώς λέμε ο Παναγιώταρος του Καζαντζάκη; Έτσι, τέτοιος είναι κι αυτός. Τώρα για άλλες μπορεί να είναι Γιωργάρας, Γιάνναρος, Βαγγέλας ή Κωτσαρής, αλλά το ίδιο κάνει. Πάντα είναι ο ίδιος. Τα ονόματα αλλάζουν. Το είδος, είναι ένα. Κι ένα άλλο είδος, είναι και η Μαίρη. Κι εγώ. Και όλες οι άλλες. Κι εκεί όλες το ίδιο είναι, τα ονόματα αλλάζουν μόνο. Το είδος είναι το ίδιο. Κορόδα.»

Φουριόζα η Καλλιόπη, τρίβει και ξανατρίβει τον ανοξειδωτο πάγκο με μανία. Πίσω της στο ραδιόφωνο, η Μαιρούλα Παναγιωταρά με τη φωνή της Μάνου τραγουδάει τον καημό της. Απέναντι το μοναδικό ακροατήριο, όπως κάθε πρωί: τρεις γηραλέοι και νυσταγμένοι πελάτες.

Όλη την ημέρα θα περάσουν από δω τα αρσενικά. Αστεφάνωτα, χωρισμένα, παντρεμένα. Όλοι τους λες και δεν έχουν σπίτι. Αρκεί να φεύγουν.

«Έλα, μωρέ Καλλιόπη, τι τα θες και τα σκαλίζεις πάλι;»

Μα η Καλλιόπη έχει πάρει φόρα και δεν τη σταματάει κανείς. Κοιτάζει τον κυρ- Νίκο και κουνάει το κεφάλι της, κι όταν εκείνος έσκυψε πάλι στον καφέ του, γύρισε και τον φασκέλωσε με το πατσαβούρι στα χέρια: «Φλαπ!» Πάρε κι εσύ μη στα χρωστάω.

«...Γυναικεία χειραφέτηση θέλαμε. Για δες με τώρα! Όχι, κοίτα με!» Χτυπάει με το χέρι το στήθος της και το πατσαβούρι ανεμίζει. Ο κυρ Νίκος κοιτάει, αλλά τα μάτια του στέκονται παρακάτω απ' τα δικά της.

«Σου μοιάζω χειραφετημένη; Γιατί εγώ για πτώμα μου μοιάζω, που ξέχασε να πέσει χάμω. Δικά μου λεφτά και ίσα δικαιώματα και κολοκύθια. Πού τα βλέπεις; Από το πρωί ίσαμε το βράδυ ξεπατώνομαι και τα λεφτά έτσι όπως τα παίρνω, έτσι τα δίνω. Μεσάζοντας έγινα. Φέρε εσύ, πάρε εσύ. Μια που τα παίρνω, μια που τα δίνω.»

Ο κυρ-Νίκος κουνάει κι αυτός το κεφάλι του. Συμφωνεί, δε συμφωνεί; Άμα θέλει, ας κάνει κι αλλιώς. Η Καλλιόπη συνεχίζει το χαβά της.

«Τόσα το νοίκι, τόσα η ΔΕΗ, τόσα το τηλέφωνο. Τετρακόσα η ΑΕΠΠ, γιατί έχουμε ραδιόφωνο, λέει. Τα πνευματικά δικαιώματα, λέει. Τα δικά μου τα δικαιώματα ποιος τα κοιτάει; Ποιος τα πληρώνει; Βγαίνει δωδεκάωρο εδώ μέσα χωρίς ράδιο; Στο σπίτι πληρώνουμε ΑΕΠΠ; Εκεί οι μουζικάντες δεν έχουν δικαιώματα;»

Αφήνει το πατσαβούρι και πιάνει να βάλει τα σερβίτσια στη θέση τους. Ένα πιατάκι κάτω, μια κούπα πάνω. Ένα πιατάκι κάτω, μια κούπα πάνω.

Κλανγκ, κλανγκ. Χτυπάνε μεταξύ τους. Ρουφάει τον καφέ του ο κυρ-Νίκος, φσστ. Ανοίγει η πόρτα, το καμπανάκι από πάνω κουδουνίζει, μπαίνει ακόμα ένας πελάτης. Χτυπάει η Καλλιόπη με δύναμη την κούπα πάνω στο πιατάκι, σπάει μια γωνίτσα. Κλανγκ. Στα σκουπίδια.

«Με τσαγκλιά ασχολούμαι όλη μέρα. Και μου τα 'λεγε η μανούλα μου. Τι τα θες κορίτσι μου τα καφενεΐα; Δε χόρτασες τσαγκλιά; Τσαγκλιά στο σπίτι, τσαγκλιά στο μαγαζί, δούλα στο ένα, δούλα και στο άλλο. Να και το ποδόσφαιρο (κλανγκ το πιατάκι με την κούπα). Κι ο μικρός θέλει παπούτσια! (κλανγκ, ξανά). Μεγαλώνουν τα ρημάδια τα ποδάρια του κάθε τρεις μήνες, βιολί είναι τώρα αυτό; Κόφτα τα ποδάρια σου, του είπα μια μέρα. Και η μικρή; Τους έγραψε λέει η δασκάλα μια λίστα, «τι χρειάζομαι για την καινούργια χρονιά». Και γέμισε ένα φύλλο, μπροστά και πίσω μαθές».

Η πόρτα άνοιξε και το καμπανάκι από πάνω κουδούνισε πάλι. Η καλημέρα έμεινε ανείπωτη. Ο κυρ- Νίκος έκανε νόημα στον Παντελή να σωπάσει και να φέρει το τάβλι όπως θα 'ρχεται. Η Καλλιόπη συνεχίζει με τις κούπες και τα πιατάκια. Ένα πιατάκι κάτω, μια κούπα πάνω. Κλανγκ, κλανγκ. Ο Παντελής την κοιτάζει, θέλει να της πει να φτιάξει καφέ, αλλά το ξανασκέφτεται, θα περιμένει λίγο. «Μπουρινιασμένη είναι;» ρωτάει τον κυρ-Νίκο σιγανά. «Και τότε δεν ήταν;» απαντά ο κυρ-Νίκος με σοφία κι επιστρέφει στην εφημερίδα του. «Μωρέ καλά έκαμα εγώ και δεν παντρεύτηκα», μουρμούρισε ο Παντελής και πήρε θέση στο τραπέζι του κυρ- Νίκου.

«Τι μολύβια, τι χρωματιστά κραγιόνια, τι τετράδια μπλε και τετράδια σπιράλ, τι κασετίνες και κόλες γλασέ, γρασέ - πώς διάολο τις λένε, τι χαρτί γκοφρέ και κρεμ караμελέ, εγώ ξέρω ότι πήγα με τη λίστα κι έφυγα με δυο σακούλες χαρτομάνι και χωρίς φράγκο στην τσέπη. Το βράδυ φάγαμε κραγιόνια και ψαλιδάκι για αριστερόχειρες. Λες κι εγώ δεν έκοψα, δεν έραψα και δε μαντάρισα μια χαρά με το άλλο ψαλίδι, το κανονικό τόσα χρόνια.»

Ο Παντελής σηκώνει το χέρι διστακτικά κι ανοίγει το στόμα να παραγγείλει καφέ. Ο κυρ-Νίκος χαχανίζει μέσα από την εφημερίδα του. Τη διπλώνει. Φτάνουν τόσα νέα. Η Καλλιόπη το χαβά της. Ξαναπιάνει το πατσαβούρι και τρίβει τα βάζα με τις ζάχαρες και τους καφέδες.

«Ψωμί, παιδεία, ελευθερία λέει, φωνάζανε στους δρόμους και σκοτώνονταν», λέει και τρίβει, τρίβει, και οι γοφοί της πάνε πέρα δώθε. «Τι καταλάβανε; Πού βλέπεις εσύ ψωμί; Ποιο ψωμί; Ποια παιδεία; Ποια ελευθερία; Ντουβάρια πάνε κι έρχονται και μάλιστα θεονήστικα. Τι έμαθες Γιωργάκη σήμερα; Φυτολόγιο λέει, φτιάξαμε. Τι είναι το φυτολόγιο παιδί μου; Μαζεύουν λέει φύλλα και κοτσάνια και λουλούδια και τα κολλάνε στο χαρτί. Αυτά σας μαθαίνουν Γιωργάκη στο σχολείο; Αυτά στα μαθαίνω κι εγώ. Να σε πάω στη γιαγιά σου πέρα στα Γρουνοκούμασα, να τα μάθεις όλα. Κι όχι βελανίδια και πευκοβελόνες, αλλά ραδίκια, πικραλίδες και παζί. Λάπατο και μάραθο.»

(Τα λέει αυτά και «κόβει» με το χέρι της φέτες αέρα). «Κι άμα πεινάσεις, ξέρεις να φτιάξεις κι ένα φαϊ. Αυτά που κολλάτε εκεί στα χαρτιά δεν τρώγονται! Ακούς κυρ- Νίκο; Ακούω, να λες.»

Ακούει ο κυρ-Νίκος, μπορεί να κάνει διαφορετικά; Ναι, της λέει κουνώντας το κεφάλι του. «Καλλιόπη, όταν έρθεις προς τα δω, φέρε ένα καφεδάκι να χαρείς», λέει ο Παντελής τώρα που έχει την ευκαιρία. «Άιντε να ρίξουμε και τα ζάρια σήμερα», συμπληρώνει ο κυρ Νίκος και αφήνει την εφημερίδα παραπέρα.

«Αυτή είναι η παιδεία μας, κύριοι. Μαθαίνουμε στα παιδιά φυτά που δεν τρώγονται και δεν υπάρχουν έτσι κι αλλιώς εδώ που ζούνε και για τα υπόλοιπα τα στέλνουμε στο φροντιστήριο. Πάνε σχολείο να μάθουν, δε μαθαίνουν τίποτα και μετά πάνε φροντιστήριο για να μάθουν αυτά που έπρεπε να είχαν μάθει στο σχολείο. Τι τα στέλνουμε σχολείο τότε;»

Βάζει στο δισκάκι τον καφέ του Παντελή, ένα ποτήρι νερό κι ένα λουκούμι τριαντάφυλλο στο πιατάκι. Βγαίνει από το μπαρ κουνώντας τους φαρδιούς γοφούς της. «Ορίστε και ο καφές σου, Παντελή».

«Να 'σαι καλά», λέει εκείνος και ρίχνει τα ζάρια, αλλά πρόλαβε και κοίταξε τα μεριά της Καλλιόπης καλά καλά. Ανοίγει η πόρτα, το καμπανάκι από πάνω κουδουνίζει, μπαίνουν ένας, δύο, τρεις, γεμίζουν τα τραπεζάκια στο παλιό μωσαϊκό. «Και σε μένα καφεδάκι Καλλιόπη», ο ένας. «Κι εδώ», ο άλλος. Η Καλλιόπη τους κοιτάει με μισόκλειστα μάτια καθώς παίρνουν

τις θέσεις τους και σκέφτεται: Πάντα στις ίδιες θέσεις κάθονται. Πάντα το ίδιο θα παραγγείλουν. Λες κι ένας αόρατος κύρης δίνει τις διαταγές στα κεφάλια τους. Άμα τους πεις να στηθούν στον τοίχο με τη σειρά, ούτε που θα ρωτήσουν το γιατί. Αρκεί κάποιος να τους λέει τι να κάνουν. Τότε γιατί δεν μπορούμε να τους κουμαντάρουμε στα σπίτια μας, κυρίες μου;

Η Καλλιόπη γυρίζει στη θέση της κι ετοιμάζει τους καφέδες. Πόσες ώρες έμειναν; Μόνο άλλες 11. Βάστα Καλλιόπη, έχεις ολόκληρη μέρα μπροστά σου. Γιατί εγώ νιώθω ότι έχω ήδη περάσει ολόκληρη μέρα και συνεχίζω με την επόμενη;

«Χαράματα σηκώθηκα, πριν ακόμα φέξει. Να προλάβω. Πάντα να προλάβω. Ποτέ δεν προλαβαίνω όμως! Γιατί δε σταματάω να τρέχω; Ποιον κυνηγάω; Ποιος με κυνηγάει;»

Κανείς δεν της δίνει σημασία πια. Όλοι έχουν αφοσιωθεί στη δική τους σφαίρα πραγματικότητας. Ο κυρ Νίκος, πρώην μηχανικός του ΟΣΕ με τον αμετανόητο εργένη Παντελή, στο τάβλι τους. Ο χήρος Κοσμάς, με τα παιδιά φευγάτα, πάντα σιωπηλός και ήσυχος στη δική του εφημερίδα. Ο Αλέκος κι ο κυρ Λευτέρης στα κουτσομπολιά τους. Και μετά λένε εμάς κουτσομπόλες. Άμα καθίσεις μια μέρα να τους ακούσεις, δεν μπορείς να φανταστείς το τι ξέρουν και για ποιον. Όλους τους πιάνουν τα ραντάρ τους. Αλλοίμονο μας.

Φουσκώνει ο καφές στο μπρίκι.

«Οι δουλειές. Πάντα οι δουλειές. Καλά μου τα 'λεγε η μανούλα μου. Τι τα θες κορίτσι μου και μπλέκεσαι; Καφενείο θέλει; Άστον εκεί, να παιδεύεται μοναχός του. Εσύ κοίτα το σπιτάκι σου και το νοικοκυριό σου. Μεγάλωσε τα παιδάκια σου. Μην ανακατεύεσαι με τα καφενεία. Φράγκο δε θα παίρνεις και δουλικό θα γένεις. Δεν μπορώ ρε μάνα άλλο σπίτι! Της έλεγα και 'γω, το ζώνον. Παναγιώτη φέρε αυτό, Παναγιώτη άσε μου λεφτά να ψωνίσω. Θέλω να κάνω κι εγώ κάτι, επιτέλους. - Δυο παιδιά δε σου φτάνουν; Ρώταγε η μάνα μου. Αλλά εγώ, πού. Ήθελα ελευθερία. Ανεξαρτησία. Δικά μου λεφτά.» Γυρνάει τα χέρια της και μουντζώνεται.

«Πάρτα Καλλιόπη, να μη στα χρωστάω». Χτυπάνε τα πούλια. Κάποιος χαχανίζει.

Ένας, δυο, τρεις καφέδες στο δίσκο. Δε χωράνε. Τα βγάζει. Παίρνει το μεγάλο δίσκο. Τα ξαναβάζει.

«Παναγιώτη φέρε ψάρι για τα παιδιά. Πάει και φέρνει γάυρο. Τι να τον κάνω τον γάυρο, Χριστιανέ μου; Μωρά παιδιά έχεις. Φέρε μπακαλιάρo, φέρε γλώσσα, τόσα έχει! Ο γάυρος μια χαρά ψάρι είναι, μου λέει. Ναι, πες ότι είναι το πιο φθηνό ψάρι!»

Κάποιος γελάει ξανά από τα τραπέζια. Η Καλλιόπη κοιτάζει, αλλά όλοι γυρίζουν στη μεριά τους. Ετοιμάζει το δίσκο και βγαίνει πάλι. Οι γοφοί της λικνίζονται. Αυτό το προσέχουν. Μοιράζει τους καφέδες και μουρμουρίζει ακόμα.

«Έλα μωρέ Καλλιόπη, τι τα θες και τα σκαλίζεις πάλι;» τη ρωτάνε. Δεν απαντά.

Η Καλλιόπη στο σπίτι

Αυτός ο Λουκιανός. Για μένα το έγραψε το τραγούδι του. Χαράματα πάλι. Σηκώνομαι κι ακόμα δεν έχω προλάβει να ξυπνήσω. Εγώ κοιμάμαι. Το σώμα μου δουλεύει. Το μυαλό μου δε βρίσκεται ούτε εδώ, ούτε εκεί στον ύπνο. Αλλού είναι. Το έχω χάσει από καιρό.

Κοιτάζει δίπλα της τον άντρα της που ροχαλίζει. Όταν εκείνος ξυπνήσει, η Καλλιόπη θα έχει ήδη ζήσει μια μέρα ολόκληρη.

Κοίτα τον. Με το κεφάλι στητό και το στόμα ορθάνοιχτο κοιμάται. Έγνοια δεν έχει καμία. Μα πού να τη βρει; Θα σηκωθεί και θα βρει καφέ και πρωινό, σπίτι καθαρό και άδειο. Θα δει στην τηλεόραση τις πρωινές εκπομπές. Θα καπνίσει τέσσερα τσιγάρα με τον καφέ και θα ρίξει στάχτη στο τραπεζάκι. Θα τη φυσήξει και θα πέσει κάτω. Θα σηκωθεί με τα μάτια πάντα στην τηλεόραση και θα την πατήσει. Θα αφήσει λεκέ στο χαλί. Εγώ θα τον καθαρίσω. Θα μαζέψω το φλιτζάνι. Θα το πλύνω. Θα αφήσει την τηλεόραση ανοιχτή. Θα την κλείσω.

Αθόρυβα σηκώνεται και βγαίνει από την κρεβατοκάμαρα ξυπόλυτη. Στέκεται στην πόρτα του παιδικού δωματίου και κοιτάζει τα κοιμισμένα παιδιά. Η μικρή μαζεμένη και στο πλάι σαν έμβρυο, κοιμάται με την κούκλα της αγκαλιά. Ο Γιωργάκης κοιμάται ανάσκελα, απλωμένος και με το στόμα ανοιχτό, σαν τον πατέρα του.

Τα ίδια θα κάνετε κι εσείς, σκέφτεται και πάει στην κουζίνα.

Πίνει τον καφέ της και το βλέμμα της κενό. Το μυαλό της δουλεύει μόνο του, χωρίς να σκέφτεται. Προλαβαίνει να πάρει μια ανάσα τώρα που έχει ακόμα λίγη ησυχία. Μετά, στον αυτόματο πιλότο. Στα καλοριφέρ κρέμονται ρούχα των παιδιών για να στεγνώσουν. Στην απλώστρα τα ρούχα του Παναγιώτη. Έξω έχει υγρασία και σκόνη. Παίρνουν να στεγνώσουν λίγο τη μέρα και τη νύχτα ξαναγίνονται μούσκεμα. Αν τα αφήσω θα κολλήσει όλη η σκόνη επάνω σα γλίτσα. Τα δικά της ρούχα στεγνώνουν έξω. Μόλις κάνει λίγο χώρο μέσα, θα τα φέρει. Κάποια θα έχουν λερωθεί ξανά. Μα παλιόρουχα είναι, έτσι κι αλλιώς. Πού έμεινε πια να πάω για να ντυθώ καλά;

Πού θα πας μωρέ Καλλιόπη; Όπου πηγαίνεις κάθε μέρα. Τα παιδιά στο σχολείο και μετά στο φούρνο για ψωμί. Στο χασάπη για κρέας, αν είναι η μέρα. Γιατί κι αυτό έχει τη μέρα του. Στη λαϊκή, για τον ψαρά. Αν είναι κι αυτουνού η μέρα. Αλλιώς στο μανάβη και στο σούπερ μάρκετ. Όπου πηγαίνεις κάθε μέρα θα πας και σήμερα.

Πιάνει τα μαλλιά της και τα νιώθει ξερά σαν άχυρο στα δάχτυλά της. Κομμωτήριο σκέφτεται και αμέσως το ξεχνά. Δεν προλαβαίνει. Θυμάται τον άντρα της που ροχαλίζει ξέγνοιαστος. Το ντους που θα κάνει μόλις ξυπνήσει και ξυριστεί. Με το πάσο του. Όσο θα ξυπνάει από το νερό που θα πέφτει πάνω του, θα αρχίσει να σφυρίζει. Χαρούμενος. Κεφάτος. Θα μπει στην κουζίνα φρέσκος κι ατσαλάκωτος, μυρίζοντας κολόνια. Εκείνη θα είναιάλουστη, απεριποίητη. Ήδη θα έχει ιδρώσει και θα ντρέπεται. Θα σταθεί πίσω της και με τα μεγάλα του χέρια θα χουφτώσει τους γοφούς της. Θα τον διώξει. «Πάλι ακεφιές;» θα ρωτήσει και θα της θυμώσει. Αυτό λες και περίμενε κι εκείνη για να αρχίσει. Κάπου, κάπως πρέπει να τα βγάλει από μέσα της. Από την άκρη της γλώσσας της κρέμονται.

«Τι ακεφιές ρε Παναγιώτη, με δουλεύεις; Δε με βλέπεις πώς είμαι;

Χαράματα σηκώθηκα. Στάζω από τον ιδρώτα. Θέλω να κάνω ένα μπάνιο κι εγώ σαν άνθρωπος, να φτιαχτώ. Αλλά προλαβαίνω; Δεν προλαβαίνω, πού να προλάβω; Εσύ καλά κοιμάσαι και ξυπνάς. Πας στη δουλειά και παίζεις τάβλι με τους πελάτες. Εγώ πρέπει να τελειώσω εδώ και να έρθω εκεί. Να τελειώσω κι εκεί και να γυρίσω πίσω. Να ξαναπιάσω εδώ.» Την κοιτάζει. «Τι με κοιτάς; Εσύ θα κοιμάσαι το βράδυ κι εγώ ακόμα θα τρέχω. Και μετά θες και να...»

Σταματάει. Κοιτάζονται. «Άρχισες πάλι;» Αυτό έχει να πει. Θα την ξεχάσει σ' ένα λεπτό. Εκείνη θα είναι έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Τη μάνα της θα θυμηθεί. Τη βλέπει με τα μάτια που γυαλίζουν και πανικοβάλλεται. Καφέ, θα πει αμέσως και θα καθίσει στην καρέκλα. Θα βρει την εφημερίδα στο τραπέζι. Δε θα ανταλλάξουν άλλη κουβέντα όλη μέρα.

Πίνει την τελευταία γουλιά από τον καφέ της κι ένας στιγμιαίος εκνευρισμός την έκανε να ρουφήξει και κατακάθι μαζί. Πίνει νερό να ξεπλύνει το στόμα της. Βάζει το φλιτζάνι στο νεροχύτη. Ώρα για δουλειά, σκέφτεται κι ετοιμάζει το πρωινό των παιδιών. Ένας πονοκέφαλος την τριγυρίζει. Καλού κακού, καταπίνει κι ένα παυσίπονο, προκαταβολικά.

Χυμός στα ποτήρια, γάλα και δημητριακά. Δυο- τρεις φέτες φρυγανισμένο ψωμί. Το κάθε τι στη θέση του πάνω στο τραπέζι. Να καθίσουν απλά και να φάνε και να πιούνε. Να τα βρουνε έτοιμα γιατί αλλιώς θα αρχίσουν την κουβέντα και μετά θα τσακωθούν για το τίποτα. Πηγαίνει στα δωμάτιά τους να τα ξυπνήσει. Εκείνα διαμαρτύρονται, δε θέλουν να σηκωθούν. Η ώρα περνάει, τικ, τακ το ρολόι. Θα αργήσετε τους λέει. Δεν τα νοιάζει. Ποτέ δεν τα νοιάζει.

Κάθε πρωί, η ίδια ιστορία, σκέφτεται. Δε θέλουν να ξυπνήσουν. Τα ρούχα τους είναι έτοιμα στην άκρη του κρεβατιού. Μόνοι τους τα διάλεξαν από βραδύς. Μα το πρωί θα γκρινιάζουν γιατί θέλουν άλλα. Ο μεγάλος θα ζητήσει ρούχο που έχει μαζευτεί μέχρι το επόμενο καλοκαίρι. Η μικρή θα τον μιμηθεί και θα θυμηθεί το καλοκαιρινό της φόρεμα. Θα φάμε άλλα δέκα λεπτά έτσι. Τικ, τακ το ρολόι στον τοίχο. Τελικά θα φορέσουν άλλα από αυτά που διάλεξαν χθες. Αυτά θα έχουν πέσει κάτω, θα τα έχουν πατήσει και θα χουν γίνει τσόλια. Θα τα μαζέψω. Θα τα βάλω στη ντάνα με τα ασιδέρωτα να τα ξανασιδερώσω. Ίσως να έχουν λερωθεί κιόλας. Αφόρετα

ρούχα, ξανά για πλύσιμο. Λες κι έχω χρόνο για πέταμα, να πλένω και να σιδερώνω αφόρετα ρούχα.

Μέχρι να καθίσουν στην κουζίνα για το πρωινό τους, θα τους έχουν μείνει μόνο πέντε λεπτά. Το δωμάτιό τους θα είναι ξανά χάλι μαύρο. Πριν πέσουν για ύπνο ήταν τακτοποιημένο. Πώς γίνεται να γίνει έτσι αμέσως μόλις ξυπνήσουν και μέσα σε λίγα λεπτά; Όλα γίνονται εδώ μέσα, όλα, σκέφτεται η Καλλιόπη και τα παρακολουθεί που τρώνε άτσαλα.

Τα αφήνει μόνα τους και πάει στην κρεβατοκάμαρα να ντυθεί. Ο Παναγιώτης γυρίζει στο πλευρό του και το χέρι του πέφτει με δύναμη στη μεριά της. Τέτοια κάνει τα βράδια και σκιάζομαι. Απλώνει τη χερούκλα του και με ψάχνει. Λες και θα μπορούσα να πάω αλλού. Το χέρι του ψάχνει μέσα στον ύπνο του. Λες και απογοητεύτηκε που δεν είναι εκεί, γυρίζει από την άλλη πλευρά. Αν ήταν στο κρεβάτι, θα ήταν σα να της γύρισε την πλάτη. Ακόμα και στον ύπνο του, αυτό θυμάται. Ακόμα και κοιμισμένος, μπορεί να έχει σηκωμάρες και θα μου θυμώσει όταν του πάρω τη χερούκλα από πάνω μου. Αυτός καλά κοιμάται. Εγώ δεν ξεκουράζομαι ούτε στον ύπνο μου. Ούτε κι εκεί!

Παίρνει τα ρούχα της από την καρέκλα. Ντύνεται αθόρυβα και βγαίνει όπως μπήκε. Στις μύτες. Τα παιδιά, σκέφτεται. Θα αργήσουμε πάλι. Πάλι θα χάσουν την πρώτη ώρα. Τους βάζει τα παλτά και παίρνουν τις τσάντες τους. Δεν φοράνε πια τις σάκες στην πλάτη. Τώρα παίρνουν βαλιτσάκια με ρόδες. Έτσι τους είπαν στο σχολείο. Για να μην κρεμάσουν οι πλάτες τους. Το πόσο κοστίζουν, δε ρώτησε κανείς. Άντε Καλλιόπη να τραβήξεις λεφτά από την κρυσώνα σου. Άμα δεν τα είχα κι αυτά, τι θα γινόταν; Πού να φτάσουν; Οι άντρες νομίζουν πως ο άνθρωπος είναι ό,τι τρώει. Τα παιδιά τα μετράνε με τα πιάτα στο τραπέζι τα μεσημέρια. Όσο έχουν φαϊ, είναι όλα εντάξει. Ρούχα δε θέλουν, ούτε παπούτσια. Δε μεγαλώνουν τα κορμιά τους. Δε χαλάνε τα δόντια τους. Δε μακραίνουν τα μαλλιά τους.

Κούνια που σε κούναγε, Παναγιώτηρηρη!

Ανοίγει την πόρτα και τα βγάζει έξω. «Άντε, άντε, προχωρήστε!» Εκείνα εξακολουθούν να γκρινιάζουν. Πριν κλείσει ρίχνει μια ματιά πίσω της. Από το τραπέζι στάζει γάλα κάτω στα πλακάκια. Τα δημητριακά έχουν

σκορπίσει ολόγυρα. Δεν προλαβαίνει. Θα τα μαζέψει μετά. Έτσι κι αλλιώς ο Παναγιώτης ακόμα θα κοιμάται. Θα ξεπλένει το πανί την ώρα που εκείνος θα μπαίνει στην κουζίνα. Όλα θα αστράφτουν. Η Καλλιόπη θα χει ζήσει τρεις φορές ήδη τη μέρα. Το παυσίπονο θα έχει εξασθενήσει. Θα καταπιεί κι άλλο. Και η μέρα μόλις άρχισε.

Φεύγουν.

Μέρος 3ο

Η Καλλιόπη στο οικογενειακό τραπέζι

Κυριακή, γιορτή και σχόλη. Τραπέζωμα στο σπίτι. Γιορτάζει ο κύρης. Η Καλλιόπη όχι. Τρέχει αζημέρωτα να τα προλάβει όλα. Ο Θανασάκης στο μαγαζί. Θα τα βγάλει πέρα; Σιγά σιγά μαζεύονται οι συγγενείς. Να και τα κουνιάδια. Να και τα πεθερικά. Γέμισε το σπίτι πιτσιρίκια που τρέχουν και χώνονται κάτω απ' το τραπέζι, αδέρφια, ξαδέρφια και ανίψια.

«Ελάτε παιδιά, καθίστε σε ένα μέρος! Έχει σερβιριστεί το φαγητό», κάποιος φωνάζει. Η Καλλιόπη ακόμα τρέχει. Όλοι κάθονται. Γελάνε και φωνάζουν. Να κάνω κάτι; Τη ρωτούν. Από ευγένεια λέει όχι. Άλλο που δεν περίμεναν κι αυτοί, να απαλλαχτούν από την υποχρέωση.

Τι τις θέλω τις γιορτές; Μια ολόκληρη εβδομάδα προετοιμάζομαι. Να τρέχω για τα ψώνια, να φτιάξω και γλυκό. Να ψήσω το κρέας στο φούρνο, να σιροπιάσω το ραβανί. Να βγάλω τα σερβίτσια από το σύνθετο και να τα πλύνω γιατί τα 'χει φάει η σκόνη. Να κάνω χώρο να χωρέσουν τόσες καρέκλες. Το μισό σπίτι μετακόμισα. Α ρε Μαίρη, α ρε Μαίρη με το τραγούδι σου! Εμένα είχε στο μυαλό του ο Λουκιανός.

Πού θα καθίσουν τα παιδιά; Να, βάλτα εκεί, στην άκρη όλα μαζί. Όχι όλα μαζί, μαλώνουν, καλύτερα χώρια. Εμείς καθίσαμε ανάποδα, έλα να αλλάξουμε. Τρώμε με αντίθετο χέρι και χτυπάνε οι αγκώνες μας, θέλει να γυρίσουμε αλλιώς. Ψωμί ρε παιδιά, δεν έχουμε ψωμί στο τραπέζι, ο Παναγιώτης. Καλλιόπη!!

Να τρίψω τα χορταρικά, να ανοίξω και το φύλλο. Να ζεματίσω τα αμπελόφυλλα, να τυλίξω τα ντολμαδάκια. Να ξεσηκώσω το καλό λινό τραπεζομάντηλο της πεθεράς κι αλίμονό μου αν το λερώσουμε. Αύριο τα παιδιά έχουν σχολείο κι αδιάβαστα θα μείνουν. Θα προλάβω να βάλω πλυντήριο; Έχω και πλυμένα στη λεκάνη να απλώσω. Τα χέρια της πετάνε, να τα ετοιμάσουν όλα. Θυμάται κι έναν παράξενο λεκέ στο πουκάμισο του Παναγιώτη. Σαν κραγιόν της φάνηκε. Να ήτανε... Μπα, ο Παναγιώτης; Πώς; Πότε; Ψωμί, το ψωμί! Να κόψω το ψωμί.

Τα παιδιά δεν ακούν. Βρέθηκαν ξανά όλα μαζί και το χαίρονται. Τρέχουν γύρω γύρω, τσιρίζουν και φωνάζουν. Κάθονται και σηκώνονται ξανά. Σκουλήκια έχουν οι κώλοι τους. Η Καλλιόπη σκουπίζει τα χέρια της και κοιτάζει στο τραπέζι. Όλα είναι έτοιμα. Κοιτάει την ποδιά της. Ένα μάτσο χάλια. Αρχίσανε να κατεβαίνουν οι μπουκιές. Μπαίνει το κρασί στα ποτήρια. Δώσε και οι ευχές. «Αιντε Καλλιόπη, κάτσε κι εσύ».

«Μισό λεπτό, να βγάλω αυτά τα ρούχα». Τρέχει στο δωμάτιο να αλλάξει.

Ξεντύνεται και τα μάτια της καρφώνονται στον καθρέφτη. Πώς είσαι έτσι κορίτσι μου; Αναμαλλιασμένη, ιδρωμένη, με χέρια φουσκωμένα, δάχτυλα πρησμένα και νύχια φαγωμένα στραβά. Περνάει το χέρι στα μαλλιά της. Άχυρο τα νιώθει. Κομμωτήριο, σκέφτεται κι αμέσως το ξεχνάει πάλι. Δεν προλαβαίνει, δεν προλαβαίνω! Αχ και να μπορούσε να κάνει ένα ζεστό μπάνιο! Να χαλαρώσει, να ντυθεί ζεστά και όμορφα και να απολαύσει τον κόπο της. Τόσα φαγητά, τόσες ώρες, μέρες! Τόσες μέρες να ετοιμάσει, κι άλλες τόσες θα φάει να τα συμμαζέψει μετά. Φοράει καθαρά ρούχα και μαζεύει λίγο τα μαλλιά της, όπως όπως.

Γυρίζει και κάθεται στο τραπέζι. Κάποιοι έχουν ήδη μπουκώσει το στόμα τους με φαϊ. Μμμμμ, ακούς κάθε τρεις και λίγο. Γεια στα χέρια σου Καλλιόπη. Χρυσοχέρα η γυναίκα σου, Παναγιώτη. Η Καλλιόπη κοιτάζει

κατά τη μεριά του άντρα της και περιμένει μια καλή κουβέντα κι από το στόμα του. Μουγκρίζει ο Παναγιώτης. Ένα ανίψι σκουντάει δυνατά την καρέκλα της και η μπουκιά πέφτει από το πιρούνι της στο κατάλευκο λινό. Για κλάσματα δευτερολέπτου όλα τα μάτια κοιτούν την Καλλιόπη. Από τόσα άτομα εδώ μέσα, εγώ έπρεπε να το λερώσω! Όλοι γυρίζουν στα πιάτα τους. Η Καλλιόπη νιώθει το φούντωμα στα μάγουλά της. Ξαφνικά μια πιρουνιά την τρυπάει στο πόδι. Πνίγει μια στριγκλιά και κοιτάζει τους υπόλοιπους. Κανείς δεν έχει καταλάβει κάτι. «Ο Αντωνάκης πού είναι;» Ψάχνουν το παιδί. Χαχανίζουν τα υπόλοιπα μεταξύ τους. Κι άλλες στριγκλιές. Ο Αντωνάκης χωμένος κάτω από το τραπέζι, πιρουνίζει τα πόδια των καθήμενων. «Βγες από κει κάτω παιδί μου κι έλα να φας!»

Κάθεται κι αυτό σε μια αγκαλιά. Του παίρνουν το πιρούνι. Πώς πάει η δουλειά; Ρωτάνε τον Παναγιώτη. Μα πού να ξέρει ο Παναγιώτης; Πελάτης πάει κι έρχεται. Βρίσκει το μαγαζί καθαρό, τις καρέκλες στημένες, τα βάζα γεμάτα ζάχαρη και καφέ, το ταμείο γεμάτο ψιλά για ρέστα, φτιάχνει το καφεδάκι του και κάθεται στην καρέκλα. Παίζει τάβλι με τον κυρ Νίκο και τον Κοσμά. Διαβάζει εφημερίδα. Πιάνει την κουβέντα. Κονσομασιόν το λέει. Περιμένει την Καλλιόπη να τελειώσει με τα δικά της και να αναλάβει. Μόλις εκείνη μπει στο μαγαζί, ο Παναγιώτης φεύγει. Και της τα ‘λεγε η μανούλα της. Τι τα θες Καλλιόπη τα καφενεία; Να βγεις από το σπίτι; Δε σου φτάνουν δυο παιδιά; Έννοια σου κι από τη μια πόρτα θα βγαίνεις και από την άλλη θα μπαίνεις. Άμα θες ελευθερία και να βγεις από το σπίτι, να κάνεις φιλενάδες. Να πίνεις κανένα καφεδάκι με καμιά. Άσε τις δουλειές. Ούτε λεφτά δικά σου θα ‘χεις, μήτε ζωή θα χαρείς. Πού να ακούσει η Καλλιόπη. Ήθελε να τα κάνει όλα. Γιατί; Γιατί μπορεί. Να τώρα ο Παναγιώτης. Ούτε τα τιμολόγια στο λογιστή δεν ξέρει να δώσει. Ούτε πού είναι ο καφές να ξαναγεμίσει το βάζο.

«Καλά, καλά, δόξα τω θεώ», λέει ο Παναγιώτης. Δόξα την Καλλιόπη καημένη, αλλά πού. Ο Αντωνάκης κάτι ψιθυρίζει στο αυτί της μάνας του. Εκείνη χασκογελάει και μοιράζει το μυστικό τριγύρω. Όλοι γελούν. Η Καλλιόπη τους κοιτάει με απορία και με το χαμόγελο έτοιμο να σκάσει σαν ακούσει το αστείο. Έρχονται και σε κείνη. Κοκκινίζει από ντροπή. «Μυρίζουν τα πόδια της θείας Καλλιόπης», σφύριξε ο Αντωνάκης και όλοι γελούν συγκαταβατικά και της χτυπούν την πλάτη. «Μη δίνεις σημασία, αστεία κάνει το παιδί. Να, για όλους κάτι έχει να πει. Έτσι, για να τραβάει

την προσοχή. Είναι κι ο μικρότερος μέσα σ' άλλα τρία. Διαβάσματα τα άλλα, πίσω αυτός. Αγγλικά, μπαλέτα και ποδόσφαιρα, πίσω αυτός. Κάπως πρέπει να δώσει το παρόν. Έτσι, χωρατεύει.» Η Καλλιόπη πασχίζει να καταπιεί την μπουκιά της και μαζεύει τα πόδια της κουβάρι. Αλήθεια έλεγε τώρα το σκατό; Γιορτές και τραπεζώματα, σκέφτεται. Χαμένος κόπος!

Αχ, αυτός ο Λουκιανός! Εμένα είχε στο νου του!

Γι αυτό σας λέω. Το Παναγιωταρέικο δεν είναι σόι. Είναι είδος! Κι ακόμα ένα είδος η Μαιρούλα η Παναγιωταρά. Η Μαίρη του Παναγιώταρου. Η σκλάβα κι ο αφέντης. Δεν πα να σε λένε Μαιρούλα, Σούλα ή Ρούλα ή Καλλιόπη, ένα είναι το είδος. Κορόιδο, μια ζωή.

Η Καλλιόπη νιά

Αν το μέτριο είχε πρόσωπο και ανθρώπινη μορφή, αυτό το πρόσωπο και η μορφή θα ήταν της Καλλιόπης. Υπήρξε από μικρή ένα κορίτσι μετρίου ύψους, ομορφιάς κι εξυπνάδας, με ένα μέτρια όμορφο σωματότυπο, η οποία σιγά σιγά εξελίχθηκε σε μια κοπελίτσα που τέλειωσε το Γενικό Λύκειο μιας επαρχιακής πόλης, κρατώντας παραμάσχαλα το απολυτήριό της με τους μέτριους βαθμούς.

Η τρίτη κατά σειρά μετά από δύο ακόμα αδερφές, πριν από άλλες δύο, ακριβώς στη μέση, η Καλλιόπη έμοιαζε να έχει γεννηθεί για να βρίσκεται πάντα κάπου εδώ και κάπου εκεί, να είναι κάπως έτσι ή κάπως αλλιώς, να μπορεί να κάνει και αυτό κι εκείνο και το άλλο, αλλά ποτέ τίποτα παραπάνω από το λίγο απ' όλα.

Ναι, αν το μέτριο είχε σάρκα και οστά, αυτό θα ήταν σίγουρα η Καλλιόπη Παναγωταρέα. Καμία σχέση βέβαια με την άλλη Παναγιωταρέα, τη γνωστή. Συνωνυμία από απλή σύμπτωση. Όπως κι από απλή σύμπτωση ο άνθρωπος που έμελλε να τη συντροφέψει στη ζωή της για όλα τα χρόνια που θα

ακολουθούσαν, λεγόταν Παναγιώτης. Κι από την ίδια αυτή διαβολεμένη σύμπτωση, το τραγούδι που άκουγε κάθε πρωί στο καφενείο που έγινε αργότερα η δεύτερη έδρα και σκλαβιά της, ήταν αυτό που έγραψε κάπου στη δεκαετία του '80 ο Λουκιανός. Κάποιος έμοιαζε επιτέλους να αναγνωρίζει το δράμα των γυναικών που παιζόταν καρέ-καρέ στο σπίτι με το σύζυγο και τα παιδιά και στη δουλειά, με το οποίο ταυτίστηκαν όλες οι γυναίκες εκείνης της δεκαετίας και με τη φωνή της Αφροδίτης Μάνου, που τραγουδούσε για μια μέρα από τη ζωή της Μαίρη Παναγιωταρά.

Η Καλλιόπη με το νου της είχε πια σιγουρευτεί πως για κείνη είχε γραφτεί το τραγούδι αυτό. Κι ας μην την έλεγαν Μαίρη. Αλλά μάλλον με την ίδια σιγουριά ζούσαν όλες.

Όταν στα είκοσι και κάτι της βρέθηκε με ένα μοναδικό απολυτήριο Λυκείου κι ένα χρυσό ψαλίδι στα χέρια αποδεικνύοντας έτσι τις ικανότητές της στις μεταποιήσεις και διορθώσεις ενδυμάτων, αποφάσισε με τις ευλογίες της μανούλας της και το μικρό κομπόδεμα που είχε καταφέρει να της μαζέψει, να νοικιάσει ένα μαγαζάκι κάπου στην πόλη πρώτα, κι αμέσως μετά κι ένα σπιτάκι. Να αρχίσει τη ζωή της.

Πριν από οχτώ χρόνια και για εννιά συνεχόμενους μήνες, κάθε μα κάθε μέρα η Καλλιόπη απολάμβανε ένα φλυτζάνι μέτριο ελληνικό στο καφενείο που φιλοξενούσε υπερήλικες κυρίους στη διαδρομή από το μαγαζάκι της στη μικρή της γκαρσονιέρα μόλις των 27 τετραγωνικών, πριν παντρευτεί τελικά τον καφετζή και κάνει το καφενείο δεύτερο σπίτι της.

Την πρώτη κιόλας μέρα που άνοιξε το ολόδικό της μαγαζί σε κείνη τη γειτονιά, σκότωνε κυριολεκτικά για ένα μερακλίδικο καφεδάκι για να χαλαρώσει από την ένταση της μέρας που πέρασε και το μόνο μέρος στο οποίο μπορούσε να το βρει τη συγκεκριμένη μέρα Δευτέρα και ώρα έντεκα το βράδι, ήταν εκείνο το καφενείο στη γωνία με τη λάμπα φθορίου στα αριστερά που συνεχώς τρεμόσβηνε.

Στο δρόμο της δεν υπήρχε καφετέρια κι αν ήθελε κάτι καλύτερο έπρεπε να βγει ως την πλατεία αρκετά τετράγωνα μακριά, αλλά μετά από τόση δουλειά που είχε ρίξει δεν υπήρχε περίπτωση να περπατήσει περισσότερο από το απολύτως απαραίτητο, ούτε να μπει σε μαγαζί από το οποίο θα ακούγονταν

ήχοι άνω των 2 ντεσιμπέλ. Άσε που τα μοντέρνα καφέ δε σέρβιραν καφέ μετά το πέρας κάποιας ώρας. Είχε ανάγκη απλώς από λίγη ησυχία.

«Ένα μέτριο ελληνικό κι ένα κουτί ντεπόν» είπε μόλις έκατσε στο ψηλό σκαμπό με τη ξεθωριασμένη δερματίνη, ψάχνοντας στη τσάντα για τα τσιγάρα που έχει ξεχάσει στο μαγαζάκι της.

«Φτου!»

«Κάθε αρχή και δύσκολη», της είπε ο χαμογελαστός καφετζής αφήνοντας πάνω στον πάγκο σχεδόν αμέσως ένα φλιτζάνι αχνιστό αρωματικό καφέ, ένα κόκκινο λουκούμι, ένα πακέτο τσιγάρα, ένα ποτήρι παγωμένο νερό και δυο θαυματουργά χαπάκια.

«Περίεργη ώρα για να πει κάποιος καφέ», είπε μετά.

Η Καλλιόπη αναστέναξε με ανακούφιση. Ακόμα και ο πόνος στην πλάτη και τα χέρια της, έμοιασε να καλμάρισε ξαφνικά.

«Μέχρι πρόταση γάμου σου κάνω αυτή τη στιγμή» του είπε κοιτώντας με λατρεία τα καλούδια που της έφερε ο νέος καφετζής κι έριξε τα δυο ντεπόν στο στόμα της.

«Άντε καλορίζικη η επιχείρηση και καλή αρχή», είπε εκείνος και τσούγκρισε με ένα ποτήρι νερό το ποτήρι της.

«Μα, μόλις σήμερα άνοιξα, πρόλαβε και μαθεύτηκε;»

«Τα νέα ταξιδεύουν γρήγορα. Μικρή γειτονιά, κι όχι ότι σφύζει από νιάτα, αν παρατήρησες,», είπε γελώντας ο καφετζής ή μπάρμαν-η Καλλιόπη δεν ήξερε τι ιδιότητα να του προσδώσει- δείχνοντάς της τους τελευταίους πελάτες της βραδιάς, δυο κυρίους άνω των 80- να στέκονται ακίνητοι πάνω από ένα ανοιχτό τάβλι, με τα μάτια κλειστά.

«Ζούνε;» τον ρώτησε χωρίς να είναι και τόσο σίγουρη κι εκείνος ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Ένας από τους Μαθουσαλίζ του καταστήματος τρόμαξε στιγμιαία από το θόρυβο και αμέσως ξανάγειρε το κεφάλι λοξά στο στέρνο του.

«Μικρός δεν είσαι για να κάνεις αυτή τη δουλειά;» τον ρώτησε έπειτα κοιτώντας τον μισοκλείνοντας τα μάτια.

«Μικρός για να φτιάχνω καφέδες, εννοείς;»

«Όχι, μικρός για να έχεις καφενείο. Θα σε περίμενα μάλλον σε ένα από τα μεγάλα καφέ της πλατείας να φτιάχνεις φραπέδες και χυμούς μπανάνα-βύσσινο για τις φοιτήτριες», απάντησε κι άναψε ένα τσιγάρο από το πακέτο που της είχε αφήσει.

«Κι εδώ φτιάχνω φραπέδες. Καραβίσιους συνήθως, ξέρεις, από αυτούς τους αχτύπητους. Άντε και από κανένα χυμό... Σπάνια. Αλλά όχι μπανάνα-βύσσινο, το ζάχαρο βλέπεις. Το πολύ πολύ καμιά λεμονίτα που θα λέγανε και στην πρωτεύουσα». Η Καλλιόπη γέλασε και αμέσως έπιασε το μέτωπό της που το ένιωθε να σφυροκοπάει από τον πονοκέφαλο.

«Κάτσε λίγο να ξαποστάσεις. Θα σε πιάσουν τα παυσίπονα σε λίγο. Όλα θα τα πούμε σιγά σιγά», της είπε και πήγε προς το τραπέζι των δυο παππούδων.

«Άντε κυρ-Νίκο, θα φωνάζει η κυρά! Ωρα να πάμε σπίτια μας κι εμείς», είπε δυνατά στο αυτί ενός από τους δυο και μάζεψε το τάβλι. Το έβαλε στη θέση του και γύρισε στη μπάρα και την καινούργια πελάτισσα που ομολογουμένως ήταν ό,τι καλύτερο είχε τύχει να δει στο μαγαζί του τόσα χρόνια, μα η Καλλιόπη είχε ήδη τελειώσει τον καφέ της με δυο γουλιές και είχε φύγει. Απ' έξω του χτύπησε απαλά το τζάμι.

«Καληνύχτα», σχημάτισαν τα χείλη της και του άφησε ένα ζεστό, ξεθωριασμένα κόκκινο φιλί πάνω στο γυαλί.

Λίγες στιγμές αργότερα ξαπλωμένη στον καναπέ-κρεβάτι που είχε κουβαλήσει από το πατρικό της και που δεν άνοιγε ποτέ, σκεφτόταν το γλυκό χαμόγελο του καφετζή κι ένιωθε μέσα της τα γνωστά σκιρτήματα του έρωτα. Δε συστηθήκαμε, σκεφτόταν. Άραγε ποιο να είναι το όνομά του;

**Περισσότερα βιβλία απο τα ράφια του ΟVI μπορείτε να βρείτε
ΕΔΩ!**

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

©2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

©2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικου και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου απο όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική η τηλεοπτική αναγωση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Περισσότερα βιβλία απο τα ράφια του απορσεις μπορείτε να βρείτε
ΕΔΩ!

Η Καλλιόπη του Παναγιωταρά
Απρίλιος 2016

Κατερίνα Χαρίση

Εκδόσεις: **Oni magazine**
Oni Greece
aporseis.gr

Design: Thanos

Κατερίνα Χαρίση,
συγγραφέας πο-
λυγραφότατη από
τρέλα και πάθος,
σύζυγος και μαμά
δυο υπέροχων γιων.

Το δράμα μιας σύγχρονης νοικοκυράς

